

- 3) Moet het voormelde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie voor wat betreft de rente en de aanvullende kosten, anders dan wat het kapitaal betreft, aldus worden uitgelegd dat het ook ziet op de vraag of een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan consumenten het recht hebben dat in de consumentenkredietovereenkomst het bedrag, het aantal en de frequentie van de terugbetalingen van de rente en de aanvullende kosten worden vermeld, verder gaat dan de richtlijn verlangt. Ingeval het arrest tevens betrekking heeft op de rente en de aanvullende kosten, gaan wettelijke bepalingen inzake de modaliteiten bij de terugbetaling van de rente en de aanvullende kosten in een andere vorm dan een aflossingstabel, dan ook verder dan richtlijn 2008/48/EG, en met name artikel 10, lid 2, onder j), ervan, verlangt?

⁽¹⁾ Arrest van 9 november 2016, Home Credit Slovakia, (EU:C:2016:842).

⁽²⁾ PB 2008, L 133, blz. 66.

⁽³⁾ Richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (PB 1987, L 42, blz. 48).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 24 mei 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen J. e.a.

(Zaak C-341/18)

(2018/C 294/21)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Verweerders: J. e.a.

Andere partijen: C. en H. e.a.

Prejudiciële vragen

Moet artikel 11, eerste lid, van verordening 2016/399 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) zo worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land die het Schengengebied eerder is ingereisd, bijvoorbeeld via een internationale luchthaven, uitreist in de zin van de Schengengrenscore zodra hij als zeevarende aanmonstert op een zeeschip dat al is gelegen in een zeehaven zijnde een buitengrens, ongeacht of, en zo ja wanneer hij met dit schip die zeehaven zal verlaten? Of moet, om te kunnen spreken van een uitreis, eerst vaststaan dat de zeevarende de zeehaven met het desbetreffende zeeschip zal verlaten, en zo ja, geldt er dan een uiterste termijn waarbinnen de afvaart moet plaatsvinden en op welk moment moet de uitreisstempel dan worden aangebracht? Of heeft een ander moment, al dan niet onder andere voorwaarden, als „uitreis” te gelden?

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (PB 2016, L 77, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Arbeidshof te Gent (België) op 25 mei 2018 — ISS Facility Services NV tegen Sonia Govaerts, Euroclean NV

(Zaak C-344/18)

(2018/C 294/22)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Arbeidshof te Gent

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: ISS Facility Services NV

Verweersters: Sonia Govaerts, Euroclean NV

Prejudiciële vraag

Moeten de bepalingen van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2001/23/EG⁽¹⁾ van 12 maart 2001 van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen, aldus worden uitgelegd dat, wanneer er sprake is van de gelijktijdige overgang van verschillende onderdelen van een onderneming in de zin van artikel 1, lid 1, van de richtlijn, die aan verschillende verkrijgers worden overgedragen, de rechten en verplichtingen die voortvloeien uit de op het tijdstip van de overgang bestaande arbeidsovereenkomst van een werknemer die in elk van de overgedragen onderdelen werd tewerkgesteld, op ieder van de verkrijgers overgaan, zij het in verhouding tot de omvang van de tewerkstelling van de voornoemde werknemer in het door elke verkrijger verworven onderdeel van de onderneming,

dan wel dat de voormelde rechten en verplichtingen in hun geheel overgaan op de verkrijger van het onderdeel van de onderneming waarin de voornoemde werknemer hoofdzakelijk werd tewerkgesteld,

dan wel dat, wanneer de bepalingen van de richtlijn op geen der voornoemde wijzen kunnen uitgelegd worden, er geen overgang naar enige verkrijger is van de rechten en verplichtingen voortspruitend uit de arbeidsovereenkomst van de voornoemde werknemer, hetgeen ook het geval is wanneer het niet mogelijk is de omvang van de tewerkstelling van de werknemer in elk van de overgedragen onderdelen van de onderneming afzonderlijk te bepalen?

⁽¹⁾ PB 2001, L 82, blz. 16.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 29 mei 2018 — Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele — Società semplice / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

(Zaak C-348/18)

(2018/C 294/23)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele — Società semplice

Verwerende partij: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

Prejudiciële vraag

Dient artikel 2, lid 1, van verordening nr. 3950/92⁽¹⁾ — ook in het licht van hetgeen het Hof van Justitie in zijn arrest van 5 mei 2011 in de gevoegde zaken C-230/09 en C-231/09 reeds heeft vastgesteld in verband met artikel 10, lid 3, van verordening (EG) nr. 17[8]8/2003⁽²⁾ — aldus te worden uitgelegd dat de hertoewijzing van het ongebruikte deel van de nationale referentiehoeveelheid bestemd voor leveringen kan plaatsvinden volgens door de lidstaten vastgestelde objectieve prioriteitscriteria, of dient het aldus te worden uitgelegd dat die fase van de verevening uitsluitend door een exclusief evenredigheids criterium moet worden beheerst?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 405, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1788/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van een heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 270, blz. 123).